

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 124/04-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. L. S., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. L. K., Advokátska kancelária, B., ktorou namietal porušenie jeho základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1, čl. 36 písm. a), čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 103/99, Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 326/02, ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 74/03, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť Ing. L. S. v časti, v ktorej namieta porušenie jeho základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1, čl. 36 písm. a), čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 103/99, ako aj postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 326/02, **o d m i e t a** ako oneskorene podanú.

2. Sťažnosť Ing. L. S. v časti, v ktorej namieta porušenie jeho základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1, čl. 36 písm. a), čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 74/03, odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. marca 2003 doručená sťažnosť Ing. L. S., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. L. K., Advokátska kancelária, B. Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1, čl. 36 písm. a), čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 103/99, Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 326/02, ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 74/03.

Vo svojej sťažnosti uviedol, že krajský súd rozsudkom č. k. 14 Co 326/02-85 zo 14. mája 2003, ktorý nadobudol právoplatnosť 14. júla 2003, potvrdil vo veci samej rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 103/99-61 z 11. apríla 2002, ktorým bol zaviazaný uhradiť navrhovateľovi Najvyššiemu kontrolnému úradu Slovenskej republiky (ďalej len „navrhovateľ“) sumu 8 548 Sk s úrokom z omeškania vo výške 4 306,70 Sk a náhradu trov konania a taktiež v celom rozsahu bol zamietnutý vzájomný návrh sťažovateľa. Krajský súd vytýčil v predmetnej veci pojednávanie na 14. máj 2003, na ktorom rozhodol bez ohľadu na to, že sťažovateľova právna zástupkyňa mala tesne pred pojednávaním (od 2. mája 2003) vážne zdravotné problémy (so srdcom a tlakom), v dôsledku ktorých musela absolvovať sériu lekárskeho vyšetrení a liečebných postupov, krajskému súdu uvedenú skutočnosť

oznámila faxom aj listom (nemohla predložiť doklad o svojej práceneschopnosti, pretože z finančných dôvodov čerpala dovolenku a náhradné voľno) a súčasne požiadala o odročenie pojednávania. Krajský súd však pojednávanie neodročil a rozhodol v neprospech sťažovateľa. Sťažovateľ sa o uvedených udalostiach dozvedel neskoro, pretože v súčasnosti pracuje v zahraničí na Veľvyslanectve Slovenskej republiky v Berne, no i tak by podľa neho nestihol v takom krátkom čase splnomocniť na jeho právne zastupovanie iného právneho zástupcu, resp. dostaviť sa na pojednávanie osobne. Takýmto postupom došlo podľa neho k porušeniu jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy.

Navrhovateľ si voči sťažovateľovi z dôvodu náhrady škody uplatnil vrátenie zvýšenia tarifného platu podľa § 7 ods. 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 249/1992 Zb. o platových pomeroch zamestnancov v rozpočtových a v niektorých ďalších organizáciách a orgánoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „nariadenie vlády č. 249/1992 Zb.“), ktoré patrí zamestnancom, na ktorých sa vzťahoval § 73 ods. 2 Zákonníka práce (ďalej len „ZP“) v znení platnom v tom čase. Pri splnení v ňom uvedených podmienok bolo zvýšenie tarifného platu nárokové. Napriek tomu, že sťažovateľ podľa jeho názoru tieto podmienky spĺňal, krajský súd rozhodol o vrátení zvýšenia tarifného platu, a to dokonca z iného titulu, než bol titul, ktorý vo svojom návrhu na začatie konania označil navrhovateľ. Krajský súd priznal navrhovateľovi tieto nároky z dôvodu neoprávneného majetkového prospechu podľa § 243 Zákonníka práce, pretože bol toho názoru, že sťažovateľ vykonával podnikateľskú činnosť napriek tomu, že sťažovateľ podľa jeho názoru nebol podnikateľom podľa Obchodného zákonníka a aj napriek stanovisku najvyššieho súdu uverejnenému v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2002 pod č. 36, ktoré zabezpečuje jednotný výklad zákona k tejto právnej otázke a z ktorého jasne vyplýva, že vklad spoločníka, ktorým sa podieľa na výsledku podnikania spoločnosti, sa považuje za správu vlastného majetku, nie za podnikanie.

Podľa sťažovateľa súd tiež nesprávne posúdil skutočnosti, že prestal byť spoločníkom obchodnej spoločnosti doručením zmluvy o prevode obchodného podielu spoločnosti 4. decembra 1998 (podľa § 115 ods. 4 Obchodného zákonníka) a že prestal byť konateľom, keď jeho odstúpenie prerokoval alebo mal prerokovať orgán, ktorý ho zvolil.

Súd podľa neho vystupuje ako obhajca navrhovateľa, keď cituje § 27 ods. 2 Obchodného zákonníka o konaní v dôvere v zápis do obchodného registra a nezohľadňuje fakt, že sťažovateľ navrhovateľa upozornil písomne i ústne, že skutočnosť je iná, a všetko riadne zdokladoval. Došlo tým podľa neho k porušeniu čl. 20 ods. 3 a čl. 36 písm. a) ústavy, ako aj čl. 1 dohovoru, a to aj pokiaľ ide o nepriznanie čiastky uplatnenej vo vzájomnom návrhu, ktorú bol sťažovateľ neoprávnene donútený vrátiť, ako aj čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy o nezávislosti a nestrannosti súdu a rovnosti účastníkov konania.

Podľa sťažovateľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy boli v priebehu konania sústavne porušované. V konaní bola „*citelná nerovnosť účastníkov konania – orgánu štátu a jeho bývalého zamestnanca*“. Súd podľa neho vystupovali skôr ako obhajca orgánu štátu – navrhovateľa, a to nielen tvrdením, že navrhovateľ konal v dôvere v zápis do obchodného registra, aj keď on sám „*sa tak nebránil*“, ale aj tým, že súd bez zmeny návrhu „*disponoval neoprávnene titulom a nárok priznal titulom neoprávneného majetkového prospechu podľa § 243 Zák. práce, nie titulom náhrady škody, ako si uplatnil navrhovateľ, ktorý titul sám nezmenil*“, ako aj tým, že „*súd obhajoval nový platový dekrét argumentmi, ktoré navrhovateľ nepoužil, a pod.*“

Podľa sťažovateľa bol tiež porušený čl. 20 a čl. 36 písm. a) ústavy a čl. 1 dohovoru, pokiaľ ide o zásah do majetkových práv účastníka konania, ktoré požívajú ústavnú ochranu, a tiež pokiaľ ide o právo na odmenu za vykonanú prácu. Platový dekrét nemôže mať podľa neho retroaktívny účinok, nemožno jednostranne znížiť odmenu za vykonanú prácu vtedy, keď bola práca vykonaná (platovým dekrétom doručeným 26. januára 1999 bola stanovená odmena za prácu od 1. januára 1999 – teda po jej vykonaní – znížená cca o 50 %). Okrem toho nepriznanie príplatkov podľa § 7 ods. 3 a 5 nariadenia vlády č. 249/1992 Zb. nebolo ani v novom platovom dekréte oprávnené, keďže príplatok podľa § 7 ods. 3 nariadenia vlády č. 249/1992 Zb. je nárokový a sťažovateľ podmienky na jeho priznanie splňal a podľa § 7 ods. 5 nariadenia vlády č. 249/1992 Zb. nebol dôvod príplatok nepriznať, keďže išlo o špičkového odborníka.

Článok 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dohovoru boli porušené podľa sťažovateľa, aj pokiaľ ide o trovy konania, pretože pri rozšírení predmetu poplatkového úkonu sa podľa neho má poplatok doplatiť a neplatí sa celý znovu, resp. najmenej 500 Sk, ako rozhodol súd. Súd sa nevysporiadal ani s tým, že poplatok za odvolanie bol zaplatený v nesprávnej výške (viac) a rozdiel nevrátil.

Sťažovateľ podal voči rozhodnutiu krajského súdu č. k. 14 Co 326/02-85 zo 14. mája 2003 mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie najvyššiemu súdu, ktorého prípustnosť oprel o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) – účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Najvyšší súd dovolanie odmietol uznesením sp. zn. 1 Cdo 74/03 z 25. novembra 2003, ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi sťažovateľa 28. januára 2004. Najvyšší súd neuznal podľa sťažovateľa jeho argumenty, že jeho právna zástupkyňa sa v dôsledku vážnych zdravotných problémov od 2. mája 2003 nemohla zúčastniť na pojednávaní, avšak riadne a včas svoju neúčast' ospravedlnila a požiadala o odročenie pojednávania. Keďže sťažovateľ pracuje v zahraničí, nemohol si hneď nájsť právneho zástupcu a ani sa osobne zúčastniť na pojednávaní, ktoré sa konalo bez jeho prítomnosti, ako aj bez prítomnosti jeho právnej zástupkyne, čím podľa neho došlo aj na tomto súde k porušeniu čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy.

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľ vo svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Práva sťažovateľa zaručené čl. 20 ods. 1, čl. 36 písm. a), čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy a čl. 1 Dohovoru boli porušené v konaní a rozhodovaní Krajského súdu v Bratislave č. k. 14 Co 326/02, Okresného súdu Bratislava IV č. k. 7 C 103/99 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Cdo 74/03.

2. Zrušuje sa rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 14 Co 326/02-85 zo dňa 14. 5. 2003 ako aj rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č. k. 7 C 103/99-61 zo dňa 11. 4. 2002 a vec sa mu vracia na ďalšie konanie. Zrušuje sa tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Cdo 74/03 zo dňa 25. 11. 2003.

3. *Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie 12.855,- Sk (ktoré sťažovateľ uhradil NKÚ SR) a 20.380,- Sk s prísl., ktoré si uplatnil vo vzájomnom návrhu ako aj náhradu trov konaní, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“*

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II. 1. Predmetom konania je okrem iného sťažovateľom namietané porušenie jeho práv zaručených v čl. 20 ods. 1, čl. 36 písm. a), čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj v čl. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 103/99, ako aj krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 326/02.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného

práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 99/03).

Rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 103/99-61 z 11. apríla 2002 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 326/02-85 zo 14. mája 2003 nadobudol právoplatnosť 14. júla 2003. Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súde doručená 25. marca 2004, teda po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Z vyššie uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho práv zaručených v čl. 20 ods. 1, čl. 36 písm. a), čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj v čl. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 103/99, ako aj postupom a rozhodnutím krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 326/02 je podaná oneskorene. V tejto časti bolo preto potrebné sťažnosť sťažovateľa ako oneskorene podanú odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II. 2. Sťažovateľ namietal v konaní pred ústavným súdom porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1, čl. 36 písm. a), čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj v čl. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 74/03.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa môže každý domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (rovnako podľa čl. 11 ods. 1 listiny) „Každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje“.

Podľa čl. 1 dohovoru „Každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút“.

Podľa čl. 36 písm. a) ústavy „Zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä a) právo na odmenu za vykonanú prácu, dostatočnú na to, aby im umožnila dôstojnú životnú úroveň, (...)“

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy sú si všetci účastníci v konaní podľa odseku 2 (čl. 47 ústavy) rovní.

V zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné

a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Podstatou tejto časti sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ústavy, v dôsledku ktorého malo dôjsť k zásahu aj do ďalších jeho základných práv a slobôd (čl. 20 ods. 1, čl. 36 písm. a), čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 1 dohovoru) uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 74/03 z 25. novembra 2003.

Ústavný súd sa teda zameril na preskúmanie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, či nebolo arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené.

V rámci svojej argumentácie, ktorou sťažovateľ odôvodnil porušenie jeho práv v predmetnom konaní pred najvyšším súdom, uviedol: „(...) NS SR dovolanie odmietol uznesením č. k. 1 Cdo 74/03 zo dňa 25. 11. 2003, ktoré bolo doručené môjmu právnomu zástupcovi dňa 28. 1. 2004. Súd neuznal moje argumenty, že keďže pracujem v zahraničí, nemohol som si hneď nájsť iného právneho zástupcu, resp. osobne sa zúčastniť na pojednávaní, keď moja právna zástupkyňa mala od 2. 5. 2003 vážne zdravotné problémy, pre ktoré sa nemohla zúčastniť na pojednávaní, avšak riadne a včas sa ospravedlnila a požiadala o odročenie.“

Podľa judikatúry ústavného súdu právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (II. ÚS 1/95).

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 74/03 z 25. novembra 2003 vyplýva, že najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol a súčasne navrhovateľovi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania. Z obsahu odôvodnenia uznesenia je zrejmé, že najvyšší súd skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania, pričom zistil, že „v predmetnej veci dovolanie

smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, a preto ho treba odmietnuť.

(...) V predmetnej veci odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa nezmenil (§ 238 ods. 1 O. s. p.), ale ho potvrdil, pričom vo svojom potvrdzujúcom rozsudku prípustnosť dovolania nevyslovil [§ 238 ods. 3 písm. a) O. s. p.] a nepotvrdil ani taký rozsudok, ktorým bolo (v dôsledku viazanosti právnym názorom) rozhodnuté inak, než v prvšom rozsudku [§ 238 ods. 3 písm. b) O. s. p.]. Keďže predmetná vec doteraz nebola predmetom dovolacieho konania, dovolací súd v nej nevyslovil právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť (§ 238 ods. 2 O. s. p.), takže dovolanie ani v zmysle ustanovenia § 238 nie je prípustné.

Dovolací súd napokon nezistil žiadnu z väd konania, ktoré sú uvedené v ustanovení § 237 pod písmenami a) až g) O. s. p., ktoré (za predpokladu, že by sa zistili) by odôvodňovali prípustnosť dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Nezistil ani vadu uvedenú pod písmenom f) tohto zákonného ustanovenia, t. j. že by sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom“. V ďalšom texte svojho rozhodnutia sa najvyšší súd zaoberal argumentmi sťažovateľa uplatnenými aj v rámci odôvodnenia sťažnosti sťažovateľa pred ústavným súdom. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na ustanovenie § 101 ods. 2 OSP, ktorý umožňuje súdu prejednať vec aj v neprítomnosti účastníka konania, avšak len za predpokladu, že bol na pojednávanie riadne predvolaný a z dôležitého dôvodu požiadal o odročenie pojednávania, pričom dôležitosť tohto dôvodu posudzuje vždy súd. Ako najvyšší súd ďalej uviedol: „Za dôležitý dôvod treba nepochybne považovať aj chorobu účastníka (resp. zástupcu), avšak len za predpokladu, že je preukázaná lekársky uznanou práceneschopnosťou.

V predmetnej veci mala právna zástupkyňa odporcu doručené predvolanie na pojednávanie odvolacieho súdu už dňom 20. 1. 2003 (na deň 14. 5. 2003), svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnila podaním z 12. 5. 2003, z ktorého vyplýva, že jej neprítomnosť je podmienená zdravotnými dôvodmi a že pojednávanie žiada odročiť; tvrdenie o existencii zdravotných dôvodov nedoložila lekársky uznanou práceneschopnosťou.

Pokiaľ odvolací súd za týchto okolností vykonal odvolacie pojednávanie v neprítomnosti odporcu a jeho zástupkyne a vo veci rozhodol, jeho postup nebol v rozpore s ustanovením § 101 ods. 2 O. s. p. a jeho postupom nebola odporcovi odňatá možnosť

konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) O. s. p. Na tomto závere dovolacieho súdu nič nemení skutočnosť, že k dovolaniu odporcu bolo predložené lekárske potvrdenie, z ktorého vyplýva, že JUDr. Ch. v čase od 2. 5. 2003 do 26. 5. 2003 nebolo doporučené zúčastňovať sa súdnych pojednávaní zo zdravotných dôvodov. V čase žiadosti o odročenie pojednávania nebolo toto potvrdenie súdu známe a nie je ani rovnocenné lekársky uznanej pracovnej neschopnosti, z ktorých dôvodov mu nemožno priznať právnu relevanciu. Navyše, ak zástupkyňa odporcu mala zdravotné ťažkosti už od 2. 5. 2003 a doručenie predvolania prevzala už 20. 1. 2003, mala dostatok času na podanie informácie odporcovi, ktorý si (napríklad) mohol zvoliť ďalšieho zástupcu.

Z týchto dôvodov dovolací súd dovolanie odporcu odmietol v súlade s ustanovením § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. v spojení s ustanovením § 243b ods. 4 O. s. p.“

Z rozhodnutia najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu zjavné, že tento sa argumentáciou sťažovateľa v predmetnom konaní zaoberal.

Podľa § 132 OSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Po oboznámení sa s obsahom uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 74/03 z 25. novembra 2003 dospel ústavný súd k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Vo svojom rozhodnutí uviedol ustanovenia príslušných právnych predpisov, podľa ktorých posúdil prípustnosť sťažovateľovho dovolania, a vysporiadal sa aj so sťažovateľovou argumentáciou, ktorou odôvodňoval prípustnosť dovolania v dôsledku vady konania, ktorou sa mu ako účastníkovi predmetného konania odňala postupom súdu možnosť konať pred súdom.

S ohľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že z predloženej sťažnosti ani z k nej pripojeného napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu nevyplýva nič, čo by svedčilo o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyvođených

najvyšším súdom, a teda o porušení práva na súdnu ochranu sťažovateľa podľa čl. 46 ústavy.

Keďže sťažovateľ namietal porušenie jeho práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 36 písm. a), čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 1 dohovoru len z dôvodu arbitrárnosti záverov napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne jednotlivými článkami ústavy a dohovoru, ktoré mali byť porušené. Sťažovateľom označené právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy porušené nebolo a v nadväznosti na to nedošlo ani k porušeniu ďalších sťažovateľom označených práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 36 písm. a), čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako ani čl. 1 dohovoru.

Z vyššie uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie čl. 20 ods. 1, čl. 36 písm. a), čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 1 dohovoru je zjavne neopodstatnená.

Z dôvodov uvedených v častiach II. 1 a II. 2 tohto uznesenia ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2004